

țara sub suzeranitatea Austriei. « Vedem și sârmanul trai al boierilor noștri de peste Olt, care sînt lipsiți de toate libertățile lor și nu au nici o cinste și toate privilegiile lor sînt desființate și cu timpul vor ajunge țărani, mai rău ca ungurii. Fapt pentru care — scrie P. Drugănescu — am mandat de la boierii noștri, dacă, după aprecierea d-voastră această țară va deveni o provincie a cesarului, să arăt că vom fi pregătiți să ne răscumpărăm cu bani; și vom da o mie sau două mii de pungi, numai să nu ajungem sub puterea cesarului, ci sub sceptrul Rusiei ». Ținînd seama de alianța dintre Rusia și Austria, problema Olteniei era pusă sub același unghi de vedere, inspirat de situația veșnic precară a finanțelor austriace. ... « De va voi majestatea sa cesarul să sloboadă și acel pămînt muntenesc ce se află dincolo de Olt, care ținea înainte de această țară, atunci vom da trei mii de pungi... pentru că toți boierii de acolo doresc să fie sub sceptrul rus »¹. Evident, se prevedea și cealaltă alternativă: «... De nu va fi speranță să ne putem răscumpăra cu bani, rog iarăși pe luminăția voastră — scrie în continuare P. Drugănescu — să mă înștiințați... Voi aduce de grabă la cunoștința boierilor și ne vom pleca majestății sale cesarului... De nu va fi luată țara noastră (sub oblăduirea Rusiei), cel puțin să fie cuprinsă țara Moldovei, unde ar veni mulți boieri de ai noștri, mai întîi logofătul (C. Dudesu), care s-a căsătorit cu fata lui Antioh Cantemir, și numeroși boieri »².

Nu e nici o îndoială că Preda Drugănescu a expus fidel gîndurile celor care l-au trimis în Rusia. În noiembrie 1736, fiind la Kiev, el s-a prezentat feldmareșalului Mînich și, la cererea acestuia, a alcătuit un amplu memoriu cu privire la planul de operații al armatelor ruse în campania anului 1737. O lună mai tîrziu, Preda Drugănescu apăra la Petersburg proiectul său de campanie — operații militare ofensive spre Nistru și spre Dunăre — care ar fi asigurat, după părerea sa, victoria Rusiei și eliberarea țărilor noastre.

Planul de a transfera teatrul de operații militare, în anul 1737, pe teritoriul Moldovei și Țării Românești, nu intră însă în vederile guvernului rus. Recunoscînd utilitatea unora dintre recomandările emisarului Țării Românești și importanța lor politică, guvernul l-a trimis la cartierul lui Mînich. Nu avem corespondența vornicului Preda Drugănescu cu boierii din țară. În memoriul, din 25 aprilie 1737, adresat țarinei Ana Ivanovna,³ ei arată: « Ne-am incredințat din scrisorile suspomenitului frate, boierul Preda, că m.v.i. ați acceptat cu bucurie cererea noastră plecată și rugămîntea supusă ». Intemeiați pe aceasta, ei scriu: « Auzim că se discută încheierea păcii... Ne rugăm stăruitor... să acționăm astfel încît sau cu armele voastre împărătești, sau prin încheierea păcii... prin orice mijloc... să ne eliberați ». Memoriul, precum și scrisorile adresate vornicului Preda Drugănescu l-au găsit grav bolnav: în vara anului 1737 el a încetat din viață. Misiunea lui nu a rămas însă fără urmări.

¹ A.P.E.R., același fond, dos. nr. 2, anul 1736—1737, f. 40.

² *Ibidem*, f. 42—43.

³ A.P.E.R., același fond, dos. nr. 3, f. 1: Memoriul este semnat de: mitropolitul Ștefan, vornicul Iordache Crețulescu, banul Grigore Greceanu, logofătul C. Dudesu, vistiierul C. Ramadan, clucerul A. Florescu, paharnicul Constantin... (indescifrabil), stolnicul Barbu Văcărescu, comisul Mihai Bărbătescu, serdarul Pîrvu Cantacuzino, medelnicerul Pantazi, medelnicerul Ștefan Dudesu, vel medelnicerul Iane, armaș Toma, vistiierul Ștefan Văcărescu, postelnicul Toma Crețulescu.